

Land kan kun disponere over de Indtægter, det erhverver ved Arbejde. Det er ligeledes en Kendsgerning, at Nationerne Verden over kæmpe om Arbejdet. Vi have troet at gøre os selv en Tjeneste ved at begunstige Udlandets Kamp imod os og ment, at vi saa kunde købe billigere. Vi sidde nu med den ene Side af den modsatte Erfaring, idet vi som Følge af de Fordele, vi have indbildt os at vinde, sidde med den Opgave at skulle underholde den Befolkning, som befinder sig i enten ordinær eller ekstraordinær Arbejdsløshed, hvad vi nu ville kalde det.

Jeg skal nøjes med dette paa Grund af Tidens Korthed, jeg skal helt afstaa fra noget andet, som disse Lovforslag ogsaa kunde opfordre til, nemlig at drøfte, hvorvidt Arbejdsløshedsunderstøttelsen overalt anvendes paa rette Maade. Vi have set, at der i den sidste Tid gennem Bladene er fremdraget Eksempler, som i høj Grad opfordre til Kritik, men jeg anerkender, at det har ikke saa meget at sige som det øvrige, og skal afstaa fra at omtale det paa Grund af Tidens Korthed. Jeg vil tage Tingen, som den er. Vi have en Arbejdsløshedslovgivning, og det er efter min Mening fornuftigt, at vi have faaet den. Jeg har saa meget mere Grund til at anerkende dette, som den egentlige Impuls dertil er kommen fra den Side af Tinget, jeg tilhører. Vi have en Arbejdsløshedslovgivning, som hviler paa det fornuftige Princip: Forsikring, Bidrag fra Arbejdernes egen Side. Jeg erkender, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har Lov til at sige, at Arbejderne bære største Delen af Udgifterne til denne Forsikring. Jeg afstaa fra at komme ind paa de uheldige Tilfælde, som jeg hentydede til vare omtalte i Pressen, fordi Forholdet er det, at Arbejderne selv tilvejebringe største Delen af de Summer, der medgaa til Forsikringen, og det er noget, som i høj Grad vil opfordre dem til selv at anvende Systemet med Fornuft. Jeg tager Sagen, som den er. Vi have en Arbejdsløshedsforsikring, som jeg finder er en god Sag. Jeg tror, at vi ere det første Land, som har indført en saadan, og vi have i det hele taget haft Held til at indføre den paa en saadan Maade, at den indbringer os Anerkendelse rundt omkring fra. Naar det er saaledes — hvilket vistnok ikke kan benægtes —, at der i Øjeblikket er en overordentlig stærk Arbejdsløshed, en ekstraordinær Arbejdsløshed, og at den er indtruffen ganske kort efter, at vi have indført dette Forsikringssystem, saa er det ikke underligt, at

Forsikringssystemet kommer til at trænge til ekstraordinære Tilskud, og Ønsket om saadanne ekstraordinære Tilskuds Ydelse vil jeg fra min Side ikke afvise, men tage det op til en Forhandling, ligesom Tilfældet har været de foregaaende Aar. Disse ekstraordinære Fortsættelser af Forsikringssystemet kunne vi fra vor Side ikke være glade over, men maa erkende, at der muligvis kan være Grund dertil, og ville derfor gennem Udvalgsbehandling tage Spørgsmaalet op i Overensstemmelse med den her omhandlede Lovgivnings Aand.

Jeg vil her gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen), hvis Bemærkninger jeg ogsaa paa hørte med Interesse. Jeg kan paa flere Punkter anerkende deres Rigtighed. Jeg kan godt indrømme, at det er rigtigt, at Arbejdsløsheden kan siges at være af lokal Natur, fordi den hersker særlig i Byerne, ikke paa Landet eller rettere sagt i Landbruget; for saa vidt kan det ærede Medlem have Ret. Jeg nægter ikke hans Berettigelse til at sige, at Kommunerne væsentlig maa bære de Tilskud fra det offentlige, som skulle til; de bære jo ogsaa efter Loven en ikke ringe Del. Det kan være ganske rigtigt, at de maa bære den ret væsentlige Del; men jeg vil gøre nogle Bemærkninger i samme Retning som det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch). De falde omtrent sammen med hans, men jeg foretrækker at gøre dem paa min Maade. Det ærede Medlem fra Bræstrup talte, som om Bybefolkningen ikke kom Landbefolkningen ved. Jeg tror, ligesom det ærede Medlem fra Rudkøbing, at det er ret uheldigt at blæse de Toner nu, og jeg tror desuden, at det er fuldstændig galt, fordi, som det ærede Medlem fra Rudkøbing sagde, det er Landboernes egne Børn, Landdistrikternes egen Folketilvækst, som komme til at sidde i Byerne og heldigvis komme til at sidde der i Stedet for i Amerika — hvad der vilde være et nationalt Tab for os. Det, at Byerne have haft Evne til at optage Tilvæksten og beholde den her i Landet som nyttige Samfundsborgere, er af saa stor Betydning ogsaa for dem, der blive tilbage i Landsognene, at de ikke have Ret til at betragte Bybefolkningen som noget sig uvedkommende og sige: De maa sørge for sig selv, de komme ikke os ved. Det kunde jo paavises i mange Retninger. Jeg skal pege paa det ganske simple Forhold, at Bybefolkningen, Købstadbefolkningen, her i Landet er $\frac{2}{5}$ af Landets Indbyggere. Naar dertil lægges Stationsbyernes Befolkning, er det sikkert, at Bybefolkningen er i det mindste Halvdelen af Be-